

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתרלט

ערב שבת קודש פ' בהר, ט' אייר ה'תשע"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וארבע שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' ישע' שיח' בערקאוויטש,

ליום הולדתו, ט"ז אייר

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק

ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

* * *

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' זיידא משה ב"ר אלטר אשר אנשיל ע"ה פערל

נפטר ועש"ק פ' אמור, פסח שני ה'תשנ"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת טעמא גיטל בת רחל לאה תח' פערל

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

אם יבנה הבית בין הפסחים - מי יצטרך להקריב קרבן פסח?

לקראת פסח שני, הננו מביאים בזה צילום מיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שאלת המניחים בדברים שאמר בעת יחידות עם הגרפ"מ אלתר זצ"ל מגור מתאריך י"ג אדר ה'תשד"מ, בענין הקרבת פסח שני אם יבוא משיח בין הפסחים (ר"ד מהיחידות נדפסו בהתוועדויות תשד"מ ח"ב ע' 1047 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר שליט"א כתב בסוף העמוד:

ב' ענינים שאינם תלויים זב"ז בפסח ב': אם הוא רק תשלומין, ואינו כשמעיקרא אין מה להשלים,

אם אפשרי דצבור

ולחייב בנבנה ביהמ"ק בין זמן דפ"ר ופ"ש [=דפסח ראשון ופסח שני] - צ"ל ב' הנ"ל בחיוב.

(* הערת המו"ל: בצילום נראה גם שכ"ק אד"ש מה"מ כתב כמה תיבות בצד העמוד אך הם נשמטו מהעותק שלפנינו.)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

עצם העובדה שנמצאים בגלות - הוא ענין של קרבן שאין למעלה ממנו

עצם העובדה שבכ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות הו"ע של קרבן שאין למעלה ממנו • "קרבן" ענינו מסירת נפש, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!... • יכול ה' יהודי לכלכל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו וכעצמו (כאו"א מישראל) יהי' בגלות! • משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה

ועד לחיים נצחיים בלי הפסק בינתיים, מ"מ, "כולנו טמאי מתים"³, מצד השייכות להדורות שלפנינו שכבר אינם בין החיים, ודוגמתו ברוחניות - שאף שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, מ"מ, נמצאים עדיין בזמן הגלות מצד הענינים הבלתי-רצויים שהיו בדורות שלפנינו, החל מהדור דחורבן בית ראשון, והדור דחורבן בית שני.

ועל זה צועקים בני": "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", היתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שביהמ"ק חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות!...!

ובמכ"ש וק"ו:

(3) ל' היראים ששכ"ה (בהשלם - סרע"ז). רדב"ז הל' בכורים פ"ה ה"ט. ב"ח יו"ד ששכ"ב. מג"א סתקס"א סק"ב. ובכ"מ. (4) סנהדרין זז, ב.

הציווי דפסח שני (שע"י נעשה התיקון והשלימות דפסח ראשון) בא לאחרי וע"י הקדמת הטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", דאף שידעו הסיבה והטעם שאינם יכולים להקריב קרבן, ואמרו זאת בעצמם בהתחלת דבריהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם"¹, מ"מ, טענו בכל התוקף "למה נגרע", היתכן - תהי' הסיבה איזו שתהי' - שלא נוכל להקריב קרבן!

טענה זו - "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" - היא גם (ובעיקר) בנוגע לזמן הגלות:

מעמדם ומצבם של בני"ב בזמן הגלות הוא באופן של "טמאים לנפש אדם", דאף ש"אתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"²,

(1) בהעלותך ט, ז.

(2) ואתחנן ד, ד. וראה אבות דר"ג ספ"ד.

אם בנוגע לחסרון דהקרת קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל אומרת התורה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון – בנוגע לחסרון דהקרת כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני, בודאי ובודאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון.

ובהקדמה: אף שגם בזמן הגלות משלימים הענין דהקרת הקרבנות ע"י אמירת פרשיות הקרבנות, שעז"ז¹² "ונשלמה פרים שפתינו" – אין זה דומה להשלימות האמיתית שנעשית ע"י הקרת הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי, מנחה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח" ¹³) מן הדומם, ובאופן שכולם (ג' הסוגים דצ"ח¹⁴) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה" ¹⁵).

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, עיי"ז שמתקנים ומשלימים את כל העניינים דהקרת הקרבנות בגשמיות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה יתוקן ויושלם בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידיך" ¹⁶, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים" ¹⁷, ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחודש זיו) ובית שני¹⁸.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("לבלתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של קרבן

(12) הושע יד, ג. וראה שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ב) סו"ס א.

(13) ויקרא ב, יג.

(14) כיון ש"כל החי עולה לה" ע"י בהמה אחת, וכל הצומח ע"י עשרון סלת אחד לבול בשמן כו" (תניא פל"ד).

(15) שם א, ב.

(16) בשלח טו, יז.

(17) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(18) ראה זח"ג רכא, א.

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכתוב, היתה (א) טענה של כמה אנשים בלבד, (ב) ובנוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרבת שאינו בשלימות דשאר הקרבנות מצד שייכותו לפסח מצרים, שנוסף לכך שה' לפני מתן-תורה (לפני הדיבור)⁵, לא הקריבוהו ולא היוז את דמו ע"ג המזבח במקום המיוחד להקרת הקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה" מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"⁶), כי אם נתינת הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף (מעין ודוגמת הזאת הדם ע"ג המזבח)⁷ על הבתים אשר יאכלו אותו בהם"⁸, ולא עוד אלא שהבתים עצמם (ביחד עם בני שבהם)⁹ היו בארץ מצרים, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני, (ב) בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבת בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג המזבח בביהמ"ק שבא"י – היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני להקריב קרבנות בביהמ"ק...!?

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבנ"י שלא רצו לצאת ממצרים, עד שפרעה הוצרך לשלחם ולגרשם ממצרים, כמ"ש "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם")¹⁰, "בשלח פרעה את העם"¹¹, ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יה' צורך ח"ו לגרש יהודי מהגלות, כיון שזועק מצד עצמו "למה נגרע!"

והמענה לטענת בני" על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – בעניינו של פסח שני:

(5) ראה חגיגה ו, א-ב. ובכ"מ.

(6) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

(7) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 78. וש"נ.

(8) בא יב, ז.

(9) ובפרט שנתחייבו להיות בהבתים (שם, כב).

(10) ס"פ שמות ובפרש"י.

(11) ר"פ בשלח.

ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושטרעם גדולים

ההוראה מכל זה בנוגע לפועל – בהשתדלות שצ"ל בנוגע לקידוש שם שמים בכלל, כולל ובמיוחד – בקשר עם ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י:

כיון שנשאר כמה ימים עד ל"ג בעומר (ביום ראשון הבע"ל), צריכים לדאוג שיעשו את כל ההכנות הראויות לכך, כמו בכל דבר שבקדושה, כיון שזה בעל חשיבות חייבת להיות לזה הכנה, עד "הכנה דרבה".

מתחיל עם החלטות טובות בזה בשבת, ואח"כ – הפעולות בזה במשך השבוע הבא, ביום א', ב', ג', ד', ה', ו', ויום השבת – שכאו"א יעשה התלוי בו שבכל מקום ומקום שנמצאים שם יהודים שיחגגו ל"ג בעומר בשמחה גדולה, ע"י עשיית התועדות וכו' או תהלוכה של ילדים, וברוב עם הדרת מלך.

ובפרט בהתחשב בכך שהתהלוכות מוסיפות באחדות כל ישראל, "שבת אחים גם יחד", ובחינוך ילדי ישראל, "חנוך לנער ע"פ דרכו גו", עיי"ז שעושים את התהלוכה בהתאם ל"דרכו" של הילד, עיי"ז שהוא הולך "צועד" בגאון ובעוז (עם דגל או שלט), שאפשר לרשום עליהם גם עניינים הקשורים בתומ"צ, ובפרט – עניינים השייכים לרשב"י ולל"ג בעומר, וכיו"ב, שזה נותן חיות וחמימות בילדים יהודים בנוגע לכל ענייני תומ"צ, באופן שהרושם-טוב של התהלוכה נשאר אצלם בזיכרון, ויש לזה פעולה נמשכת בחינוך שלהם.

ובכדי שזה יהי בהצלחה רבה ומופלגה, בעזה"ת, דרושים לכך גם ההכנות המתאימות, מתוך פרסום ושטרעם גדול, למשוך כמה שיותר ילדים שישתתפו בזה.

ובפרט בהתאם לר"ת דשנה זו ה'תש"נ – ה' תהי' שנת נסים – צריכים לראות שהפרסום והשטרעם של תהלוכות שנה זו יהי באופן של "ארים נסי על ההרים", יותר מאשר בכל השנים שעברו (שגם אז ה' בהצלחה בלתי-משוערת).

לכן, בטח יעשה בזה כאו"א כל התלוי בו, וכמו"כ להשפיע על אחרים שישתתפו בזה, מתחיל מהוראת דוגמא חי' אישית איך שהוא משתתף בזה בחיות ובשמחה.

ועיי"ז – בודאי יהיו התהלוכות דל"ג בעומר קידוש השם גדול לבנ"י ולכל העולם כולו, ויחזקו עוד יותר את האחדות דבנ"י בכל מקום שהם.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש – עוד לפני ל"ג בעומר, ובימי ההכנה לזה – יהי כבר הקידוש ה' הגדול – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שבנ"י מבקשים בתפילתם בכל יום, וכמה פעמים ביום, ומבקשים את הגאולה לא (רק) בשביל טובת עצמו, אלא בעיקר – בשביל כבוד המקום, כבוד השכינה – בכדי לקדש שם שמים – כיון שכל זמן שבנ"י נמצאים בגלות, הקב"ה נמצא יחד אתם, "שכינתא בגלותא" .

(קטע משיחת ש"פ אחו"ק, י"ד אייר ה'תש"נ – מוגה, תרגום מאידית)

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!

ויתירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק "מראש השנה ועד יום הכפורים"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא בנמשל [שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכוון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי ציווי הקב"ה – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני": "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת!
(משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(23) ברכות מט, א. תו"א שם. ובכ"מ.

(21) שם פ"ז ה"ה.

(24) ראה דב"ר פ"ב, יד. שמו"ד פט"ו, ב. וש"נ.

(22) ביצה יז, א. נת' בתו"א יתרו טט, ג ואילך.

(ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה'¹⁹) ענינו מסירת נפש²⁰, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול ה' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישראל) יה' בגלות!

היתכן – ה' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאיר אותו בגלות, ובפרט בגלות ארוך, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, וגלות קשה, ככל קשוי הגלות שהיו, ל"ע, בדורות שלפנ"ז, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסידי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבנ"י שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר"²¹ – ה"ז סוכ"ס מעמד ומצב של גלות.

וזוהי המעלה הכי גדולה, עד למסירת-נפש הכי גדולה, שיכולה להיות אצל בני"ע – שלא התערבו בבעלותו של הקב"ה ("זיי האָבן זיך ניט געמישט אין בעל-הבית'שקייט"), אע"פ שבגלל זה הפסידו רח"ל את כל העניינים שהיו יכולים להיות אצלם במשך יותר מאלף ותשע

(19) ראה לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.

(20) ראה רמב"ן ויקרא א, ט.

(21) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ד מ"ט.

מאות שנות הגלות!

ואף שבודאי ישלים הקב"ה את כל העניינים שהחסירו בזמן הגלות (כנ"ל ס"ד), ועד לשלימות כזו שבנ"י יאמרו "אודך ה"²², שיוודו להקב"ה על הגלות – הרי בהודאה עצמה מדגישים ואומרים "אודך ה' כי אנפת בי", שעניני הגלות הם בבחינת "אנפת!"

עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפסח שני לחודש זיו (אור וגילוי) – שבו מתגלה ענינו האמיתי של הגלות ע"י הגאולה.

בטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", ובהמענה שאין דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון (ענינו של פסח שני) – מתגלה ענינו האמיתי של הגלות: (א) בעצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות במעמד ומצב ד"בלתי הקריב את קרבן ה'" – מסירת-נפש, קרבן לה', שלא למנוע את הגלות, (ב) בתיקון ושלימות החסרון דהקרבת הקרבנות במשך כל שנות הגלות – שנוסף על הענין ד"ונשלמה פרים שפתינו", ישנה גם השלימות דהקרבת הקרבנות כפשוטם.

ועוד והוא העיקר – שרואים בפועל ובגלוי שכל ענין הגלות אינו אלא כדי שע"ז יבוא לעילוי הכי גדול דהגאולה, שלכן יאמרו "אודך ה' כי אנפת בי", שיוודו על הגלות, כיון שע"ז דוקא באו להעילוי דהגאולה האמיתית והשלימה.

(22) ישע"י יב, א.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטרי ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מהיכן יביאו כבשים ראויים להקרבת הפסח שני?

קטעים מרשימת דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור הרבנים הראשיים בארץ הקודש הרב מרדכי אליהו והרב אברהם הכהן שפירא יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט

– הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א* –

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בשנה זו חל פסח שני בערב שבת, וכיון ש"כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא בערבי שבתות", יצטרך לבוא (לכל המאוחר) ביום חמישי, ומה טוב שיבוא עוד לפני, ביום הרביעי, כלומר, **מחר בבוקר!**

הרב אליהו שליט"א: כתיב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", והרי, ביצי"מ היתה הגאולה פחות משיעור חימוץ, דקות ספורות בלבד!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ואם ביצי"מ כן, בגאולה העתידה על אחת כמה וכמה – כדאיתא בזהר³ שהגאולה העתידה תהי' באופן של "נפלאות" אפילו לגבי הנסים, האותות והמופתים (עשר מכות, חמישים מכות, מאתיים מכות, מאתיים וחמישים מכות)⁴ שהיו ביצי"מ.

הרב אליהו שליט"א: ממ"ש "אראנו נפלאות", משמע, ש"נפלאות" ישנם גם עכשיו, אלא שלא רואים אותם, ולכן נאמר "אראנו נפלאות", שיראו הנפלאות בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לכאורה מפורש הדבר בגמרא⁵ – "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו", ולא עוד, אלא, שזהו נס גדול, שעז"נ⁶ "לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"הוא לבדו יודע שהוא נס"⁷, אבל אעפ"כ, אין זה דומה לנס שרואה ומכיר בעל הנס, שאז, צריך לברך על הנס⁸, וכיון שלעתיד לבוא "אראנו נפלאות", יצטרכו לברך על נפלאות אלו, ואולי יצטרכו לברך גם שהחינו.

הרב אליהו שליט"א: יצטרכו לברך שהחינו גם על אכילת פסח שני, וכן הכהן שיקריב הפסח יצטרך לברך שהחינו גם על ההקרבה. השאלה היא, אבל, איפוא ומניין ישיגו הכבשים הראויים לקרבן, ואיך יספיקו לבדקם ממום?

- 1) עירובין מג, ב.
- 2) מיכה ז, טו.
- 3) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
- 4) הגדה של פסח (ממכילתא בשלח יד, לא).
- 5) נדה לא, א.
- 6) תהלים קלו, ד.
- 7) פרש"י נדה שם. וראה ד"ה לעושה נפלאות תש"ד.
- 8) ראה ברכות נד, ב. אנציק' תלמודית ערך ברכות הודאה (ע' שטז ואילך). וש"נ.

(* הערת המו"ל: צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ראשי-דברים מביקור זה נדפסו בקונטרס "יחי המלך" גליונות קנא ע' 18, רב ע' 15, רג ע' 15, טסה ע' 4-5.

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "יהיו דבריך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני" על הגאולה! בני" מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עד מתי"⁸!... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה' . . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים, וכן ישע'י אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כו".

ונמצא, שעיי"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מציינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצוות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני רויחי",

– יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני רויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ תורה, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

- 5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עז"ת ע' פב ואילך.
- 6) סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.
- 7) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז אור"ח סו"ס צה.
- 8) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.
- 9) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.
- 10) תהלים פג, ב.
- 11) עה"פ.
- 12) בהעלותך י, לה.
- 13) תהלים מד, כד.
- 14) שם עח, סה.
- 15) ישע'י מד, כו.
- 16) שם סב, ו-ז.
- 17) או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.
- 18) הל' תפלה פ"א ה"ב.
- 19) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.
- 20) ב"מ רפ"ז.

לבקש ולדרוש, לצעוק ולתבוע - את הגאולה

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" - יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני גלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר **התביעה והצעקה** אודות הגאולה - יש לסמוך על **הקב"ה**!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו - ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה **נתחדש** הציווי דפסח שני, ועד כדי כך - שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו **השלימה** את המספר **דתי"ג** מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' מרמ"ח מצוות עשה, שהראשונה שבהם - המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם - הציווי דפסח שני], ועי"ז נפעל שלימות גם **בתורה** - מכיון ששלימותה של התורה תלוי בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל - כאמור - ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל, **שלא** סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי.

ועי"ז בענייננו - בקשת ותביעת בני אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** - התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה - יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח... כי לישועתך קוינו **כל היום**", "ותחזינה עינינו בשובך לציון"!

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א (3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

(4) קידושין מ, ב. וש"נ. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג.

(2) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו. פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמוה"ז פ"ד ה"ג-ד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: איתא במדרש⁹ שאליהו הנביא מקריב תמידין בכל יום, וכיון שכן, בודאי ישנם גם כבשים הראויים לעוד קרבנות מן המוכן. ובענין זה יכולים לסמוך גם על אליהו הנביא, שהרי, לא מדובר כאן על **פסק דין הלכתי** (שאי אפשר לפסוק ע"פ נבואה, כנ"ל), כי אם, על **בירוד המציאות** (שאינן בו מום), וכשנביא אומר שרואה בנבואה שאין בו מום, חשיב בדוק ממום. ועצ"ע.

הרב אליהו שליט"א: בנוגע לפרה אדומה איתא בתרגום יונתן בן עוזיאל¹⁰ שצריך לבדוקה בי"ח טריפות. ולכאורה, איך אפשר לבדוקה מטריפות כש"שריפתה כשהיא שלימה"¹¹, ומתרצים על זה¹² - שהיו מעבירין אותה דרך הענן, שדרכו היו יכולים לראות מה נעשה בפנים, כדאיתא בתוספות¹³. ואולי תהי' גם בדיקת הקרבן פסח בכיו"ב, כלומר, באופן נסי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הענן - ה' במדבר, אבל לאחר הכניסה לארץ ישראל - צ"ע אם היתה מציאות כזו אפילו בנוגע לפרה אדומה.

ובנוגע לשאר הקרבנות, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם - כנראה לא סמכו על בדיקה של נס (ע"י ענן וכיו"ב), אלא בדקו בדרך הטבע, באור טבעי, ובלשון וכמפורש במשנה¹⁴ בנוגע לשחיטת התמיד ש"היו מבקרין אותו (סמוך לשחיטה, מלבד הביקור מבערב, ביקור ד' ימים) **לאור האבוקות**".

וגם בנוגע לפרה אדומה - כתב הרמב"ם¹⁵ "תשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשני... העשירית יעשה **המלך המשיח**", ולכן, פטורים אנו משקו"ט בזה, משא"כ בנוגע לשאר הקרבנות שהם (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והצביע לעבר הרב שפירא הכהן שליט"א) על אחריות **הכהן**.

הרב שפירא שליט"א: כשמשיח יבוא - ימצאו עצה לכל דבר, רק שיבוא! כשמשיח יבוא - ישנתה גם טבע העולם, יהי' אור גדול יותר, וראיית העיניים תהי' טובה יותר, ובמילא, יוכלו גם לבדוק יותר מהר.

[.] **הרב אליהו שליט"א**: הלואי שמשיח יבוא תיכף ומיד, עוד לפני פסח שני, ואז יבוא גם הרבי שליט"א לארץ ישראל ולירושלים להקריב קרבן פסח, ונוכל לברר אצל אליהו הנביא כל השאלות והספקות גם בנוגע לברכת שהחיינו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אשתדל להביא עמי בגד חדש, ואז אצא מכל ספק, ולא אצטרך לשאול זה אצל אליהו הנביא. - מוטב לנצל זמנו של אליהו הנביא על שאר שאלות וספקות שאי אפשר לפתור ע"י לבישת בגד חדש.

(מתוך ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 741 ואילך)

(9) הובא בעש"מ מאמר אכ"ח ח"ג סכ"ג.

(13) ד"ה וכי לאורה - שבת כב, ב.

(10) חוקת יט, ג.

(14) תמיד פ"ג (ל, רע"ב). רמב"ם הל' תמידין ומוספין

(11) חולין יא, א.

פ"א ה"ט.

(12) שו"ת בית יצחק יו"ד סל"ט. שו"ת משמיע שלום

(15) הל' פרה אדומה ספ"ג.

סי"ב.

אופן הכניסה לארץ בגאולה

”כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה” (בהר כה, ב)

והנה, נוסף על האמור לעיל בפירוש ד”כ תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה”’, שהכניסה לארץ חדורה בכוונה הפנימית ד’ושבתה הארץ שבת לה”’ – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, ככניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ושבע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, ”בשובה ונחת”, ותיכף ומיד.

ונוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד”שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך” – שהרי ”עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת”, אשר, עם היותם ”גלוסקאות וכלי מילת” שיצאו מ”הארץ” (לא מהשמים), מ”מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשיגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, ”עתידה אשה שתלד בכל יום” – הרי, מכיון שצריך להיות עיבור תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ט' חדשים יהי' העיבור במשך ט' שעות (כמבואר ברשימות הצ”צ), אמנם, בנוגע ל”גלוסקאות וכלי מילת”, מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ט' שעות, ואפילו לא ט' רגעים, אלא, תיכף ומיד ממש].

ועפ”ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש וחלוקה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, ”ושבתה הארץ שבת לה”’ כפשוטו; ורק לאח”ז, מכיון שצריך להיות דירה בתחתונים דוקא, יהי' גם ”שש שנים תזרע שדך” – באופן ד’ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם”.

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב”י, בעל ההילולא דל”ג בעומר – ע”פ המסופר בחז”ל שרשב”י הי' ”מלומד בנסים” (שלכן שלחוהו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב”י לא הי' ענין של חורבן וגלות (כפתגם אדמו”ר הזקן), ועוד ועיקר, כאמור, ש”בהאי חיבורא דילך . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים”, שאז יהי' ”כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה”’ – כפשוטו ממש.

(משיחת ש”פ אמור ה'תשמ”ז - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב”ר צבי הירש ע”ה סטראל - נפטר ביום כ”ז אלול

ולע”נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע”ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה”ד שתיכף ומיד יקויים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט”א - הרה”ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

שמותיו של משיח צדקנו

ובפשטות שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע”י משיח צדקנו, שיבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, וממשיכים בהכנות לל”ג בעומר, ועאכו”כ ל”ג בעומר עצמו, בארצנו הקדושה, יחד עם רשב”י (ושאר כל התנאים והאמוראים), ויחד עם כל רבותינו נשיאינו שעל ידם נתבארה תורתו של רשב”י בתורת החסידות, החל מג’ האבות החסידות, עד לצמח-צדק, שב’ שמותיו (”צמח” ו”צדק”) הם שמותיו של משיח צדקנו, ועד לכ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שב’ שמותיו קשורים ורומזים על הגאולה.

והעיקר – שבהמשך להדיבור עתה יוכלו להראות באצבע ולומר ”הנה זה (מלך המשיח) בא”, שכבר בא, ובאופן של רנה ושמחה (”הנה לשון שמחה”), וללא פשט’לאך, אלא כפשוטו ממש, גאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, וממש ממש.

(משיחת ט”ו אייר ה'תנש”א - בלתי מוגה)

להתבונן ולצייר לעצמו את מצב הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, ”מדבר העמים”, ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ”צ כהוגן – בכחו וביכלתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ”צ – ע”ז שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אלי' תיכף ומיד ממש, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

[. .] כפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש”פ בהו”ב, מבה”ח סיון ה'תשמ”ח - בלתי מוגה)

תיכף ומיד ממש רואים שמישח נמצא כבר בינינו

. . ”ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל”, וכולם יחד נעשים מציאות אחת ד”קהל גדול”, ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפרה העשירית (”העשירי יהי' קודש”), ע”י ”המלך המשיח מהרה יגלה אכיר” – שתיכף ומיד ממש רואים שמישח נמצא כבר בינינו, וכאו”א מראה באצבעו ואומר ”הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא”.

(משיחת ש”פ בהר-בחוקותי, מבה”ח סיון ה'תנש”א - מוגה)

